

законодавчого реформування окремих інституцій, які є причетними до боротьби з корупцією, продовжується, вони будуть актуальними й надалі. Також затребуваними будуть наукові пошуки у сфері зміцнення міжнародного співробітництва у боротьбі з корупцією та участі у цьому процесі України.

Бібліографічні посилання:

1. Береза О.Д. Корупція у сфері державного управління як стримуючий фактор соціально-економічних реформ. *Державне управління: теорія та практика*. 2014. № 1. С. 173-180.
2. Луценко М.М. Корупція в Україні: сучасний стан і проблеми протидії. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2015. Вип. 15. С. 142-145.
3. Онищук О.О. Концептуальні засади запобігання та протидії корупції в Україні. *Адвокат*. 2010. № 9. С. 35-37.
4. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 року (зі змінами і допов.). *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 49. Ст. 2056.
5. Марчук М.П. Основні напрями державної політики щодо протидії корупції в Україні. *Молодий вчений*. 2016. № 3. С. 470-474.

КОТЛЯРОВ

Сергій Олександрович

курсант 3 курсу факультету економіко-правової безпеки Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Санакоев Дмитро Борисович

кандидат юридичних, наук, доцент, завідувач кафедри фінансово-економічної безпеки факультету економіко-правової безпеки Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Запобігання та протидія корупції, і кримінальної, і адміністративної, завжди перебувають під пильною увагою держави. З цього приводу науковці зазначають, що на сьогодні завдання боротьби з корупцією розглядаються як загальнодержавні та пріоритетні. Боротьба з корупцією вже вийшла з формальних меж, стала предметом постійної уваги керівництва держави, громадян-

ських організацій.

В Україні корупція є однією з проблем, що вимагає невідкладного розв'язання. Вона становить значну загрозу демократії, принципу верховенства права та закону, соціального прогресу, національної безпеки, становлення громадянського суспільства. Тому, створення дієвої системи запобігання корупції, розробки та впровадження комплексу організаційно-правових заходів щодо протидії цьому явищу, виявлення та подолання її соціальних передумов і наслідків має стати одним із пріоритетів держави [1, с. 208].

Організована злочинність добре законспірована та через латентність більшості вчинених злочинів, вона вимагає від правоохоронних органів іншої стратегії та засобів, ніж ті, що можуть використовуватись для розслідування «звичайних» злочинів. Тобто те, що є природним і важливим при кваліфікації та розслідуванні окремого злочину, є неприйнятним при боротьбі з організованими злочинними угрупованнями у сфері економіки. Розглядаючи питання реформування правоохоронної системи України, особливу увагу акцентуємо на тому, що загроза конституційному ладу України з боку організованої злочинності та корупції виявляється у намаганні створення нею на державному та регіональному рівнях паралельних нелегальних владних структур, незаконних збройних формувань, зокрема, і таких, що фінансуються спецслужбами іноземних держав. При цьому, як наголошується у фахових дослідженнях, проникнення корупції у політичні партії та рухи, органи влади, її прояви у політичних діячів і державних посадових осіб, призводить до втрати довіри до влади, а також до нарощування напруженості в суспільстві, розповсюдження правового нігілізму, розв'язання політичних суперечок насильницьким способом.

Отже, корумповані державні службовці часто самі є складовою організованої злочинності. Певна, і доволі значна, частина державних службовців використовує переваги свого службового становища не тільки заради одноразової матеріальної вигоди, вона прагне створення для себе особисто ефективних важелів економічного впливу на певні сфери суспільних відносин. У ряді випадків представники органів державної влади безпосередньо створюють, або беруть під свій «захист» вже створені структури організованої злочинності. Більше того, кримінологічні дослідження вказують, що організована злочинність виступає як діалектична категорія – наслідок, тобто злочинність, яка спричинила реалізацію умов, характерних для ринкової економіки.

Безумовно, реформування, модернізація, осучаснення структурних елементів державного управління, не могли оминати корупційну злочинність. Корупція в Україні, на думку О.М. Костенка і О.Ю.Бусола, у період незалежної держави створює платформу поступового перетворення її форм до олігархічної моделі. Цьому, як пишуть зазначені вчені, слугували вибори президента України в 1999 році та всеукраїнський референдум серед громадян з приводу реформації системи державного управління в 2000 році, що фактично ознаменувало закінчення процесу олігархізації в Україні [2, с.143-151].

Водночас, війна на Сході України викликала соціальну та психологічну напруженість й масову незадоволеність урядом і владою в цілому. З іншого боку, маса корупціонерів, використовуючи воєнний конфлікт, збагачується за рахунок державного бюджету та платників податків.

Світова спільнота розглядає корупцію в Україні, як одну з найбільших загроз правопорядку, демократії, правам людини, чесності та соціальної справедливості, що заважає економічному розвитку та становить реальну небезпеку для нормального функціонування суспільства. Ось чому європейські донори протидії корупції в Україні, виділяючи мільйони доларів на її запобігання, вимагають від держави реальних кроків, а не показовості.

Отже, незважаючи на значні масштаби корупції в Україні, з урахуванням поступової інтеграції у європейський простір, маємо усвідомити, що перехід від «керованої демократії» до консолідованої демократії, вихід із затяжної кризи, успішне проведення реформ можливе лише завдяки всеохоплюючому подоланню корупції.

Система заходів щодо боротьби з корупцією та організованою злочинністю нерозривно пов'язані між собою, як складник безпеки нації. Саме ці заходи визначаються соціальними факторами, з урахуванням яких створюються системи, механізми впливу на соціальні процеси, тому природа організованої злочинності має розглядатися у взаємозв'язку з процесами соціального управління. Корумповані державні службовці переважно, є складовою організованої злочинності. Певна і доволі значна їх частина використовує переваги свого службового становища не тільки для отримання одноразової матеріальної вигоди, вона прагне створити для себе важелі впливу на економічні процеси суспільства. На сьогодні, у більшості випадків, прагнення особи обійняти в органах влади певну посаду, пов'язану з отриманням певних повноважень здійснення функцій представників влади чи місцевого самоврядування, мотивуються можливістю доступу до різноманітних корупційних схем та фінансується організованими злочинними формуваннями, зокрема, і такими, що створені або використовуються іноземними спецслужбами та організаціями для проведення підривної діяльності проти України.

Бібліографічні посилання:

1. Костенко О.М. Концепція протидії корупційній злочинності в Україні потребує нових підходів; основні тези / О.М. Костенко, О.Ю. Бусол. *Публічне право*. 2016. № 2 (22). С. 208-217.

2. Публічно-правова протидія корупції: навч. посібник / Топчій В.В., Шелебей В.А., Супрун Т.М.; Держ. фіскальна служба в Україні, Ун-т держ. фіскальної служби в Україні [та ін.]. Вінниця: Нілан-ЛТД, 2016. С. 143-151.